

62010CJ0378

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

12. července 2012 (*1)

„články 49 SFEU a 54 SFEU — Svoboda usazování — Zásady rovnocennosti a efektivity — Přeshraniční přeměna — Odmítnutí zápisu do rejstříku“

Ve věci C-378/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Legfelsőbb Bíróság (Maďarsko) ze dne 17. června 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 28. července 2010, v rámci návrhu na zápis do obchodního rejstříku podaného

VALE Építési kft

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis a T. von Danwitz (zpravodaj), soudci,

generální advokát: N. Jääskinen,

vedoucí soudní kanceláře: A. Impellizzeri, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. září 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

—

za VALE Építési kft P. Metzingerem, ügyvéd,

—

za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, jakož i K. Szíjjártó a K. Veres, jako zmocněnci,

—

za německou vládu T. Henzem a J. Kemper, jako zmocněnci,

—

za Irsko D. O'Haganem, jako zmocněncem, ve spolupráci s M. Collinsem, SC, B. Dohertym, BL, J. Buttimorem, BL, jakož i L. Williams,

—

za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s S. Fiorentinem, avvocato dello Stato,

—
za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

—
za vládu Spojeného království S. Hathawayem a H. Walker, jako zmocněnci, ve spolupráci s K. Bealem, barrister,

—
za Evropskou komisi G. Braunem a A. Sipošem, jakož i K. Talabér-Ritz, jako zmocněnci,

—
za Kontrolní úřad ESVO X. Lewisem a F. Simonetti, jako zmocněnci,

po vypořechání stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 15. prosince 2011,

vydává tento

Rozsudek

1

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, která se týká výkladu článků 49 SFEU a 54 SFEU, byla předložena v rámci sporu, jehož předmětem je přeshraniční přeměna společnosti založené podle italského práva na společnost založenou podle maďarského práva.

Vnitrostátní právo

2

Zákon ?. V z roku 2006 o veřejnosti údajů o společnostech, soudním rejstříkovém řízení a dobrovolné likvidaci (A cégnyilvánosságáról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény), ve svém § 25 stanoví:

„1)

Zápis v rejstříku u každé společnosti, je-li to opodstatněné, uvádí:

[...]

g)

obchodní firmu a rejstříkové číslo právní předchůdkyně (právních předchůdky?) nebo právní nástupkyně (právních nástupky?), jakož i datum určené společností pro její přeměnu, pokud o ní společnost rozhodla;

[...]“

3

Ustanovení § 57 odst. 4 tohoto zákona zní:

„Soud pověřený vedením obchodního rejstříku příslušný podle sídla právní předchůdkyně rozhodne o změně formy společnosti. Tento soud vymaže právní předchůdkyni – s uvedením právní nástupkyně – a současně zapíše do obchodního rejstříku nástupnickou společnost. Je-li to opodstatněné, nařídí soud následně předání dokumentů týkajících se společnosti soudu pověřenému vedením obchodního rejstříku příslušnému podle sídla právní nástupkyně.“

4

Zákon č. IV z roku 2006 o obchodních společnostech (A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. Törvény, dále jen „zákon o obchodních společnostech“), ve svém § 69 odst. 1 stanoví:

„Na přeměnu obchodní společnosti se použijí ustanovení týkající se založení obchodní společnosti, nestanoví-li tento zákon jinak. Na přeměnu se rovněž použijí ustanovení o přeměně, která stanoví tento zákon ve vztahu k různým formám společností.“

5

Ustanovení § 71 tohoto zákona zní:

„1)

Nestanoví-li společenská smlouva jinak, přijme nejvyšší orgán obchodní společnosti rozhodnutí o přeměně ve dvou fázích. [...]

2)

[...], [v] rámci první fáze tento orgán na základě návrhu vedení společnosti – po konzultaci s dozorčí radou, má-li daná obchodní společnost takový orgán – zjistí, zda společníci (akcionáři) společnosti schvalují změnu její přeměny, poté rozhodne o právní formě společnosti, která vznikne přeměnou, a označí společníky (akcionáře) společnosti, kteří se chtějí stát společníky (akcionáři) této nové společnosti.

3)

Je-li změna přeměnit obchodní společnost jejími společníky (akcionáři) schválena většinou požadovanou pro danou právní formu společnosti, stanoví nejvyšší orgán rozhodné datum účetní závěrky, jmenuje auditora a povolí vedení společnosti přípravou návrhu účetní závěrky a inventurního soupisu majetku, jakož i přípravou všech ostatních dokumentů nezbytných pro přijetí rozhodnutí o přeměně, které jsou požadovány zákonem nebo nejvyšším orgánem obchodní společnosti.

4)

Vedení společnosti připraví návrhy účetní závěrky a inventurního soupisu majetku obchodní společnosti, která se má přeměnit, návrhy zahajovací rozvahy a inventurního soupisu (poátečního) majetku společnosti, která vznikne přeměnou, návrh její společenské smlouvy, jakož i návrh vypořádání se společníky, kteří se nechtějí stát společníky (akcionáři) společnosti, která vznikne přeměnou.

[...]“

6

Zákon o obchodních společnostech obsahuje ve svém § 73 ustanovení týkající se sestavení

návrhu zahajovací rozvahy a jejího schválení nezávislymi auditory a jeho § 74 se týká schválení návrhu účetní závěrky společnosti, jakož i rozdělení kapitálu v nově vzniklé společnosti.

7

Podle § 75 zákona o obchodních společnostech musí být orgány zastupující zaměstnance obchodní společnosti informovány o rozhodnutí o její přeměně, které se zveřejní ve formě zprávy o přeměně ve dvou po sobě následujících vydáních Obchodního věstníku obsahující zejména oznámení věřitelům.

8

Podle § 76 odst. 2 tohoto zákona mohou věřitelé, jejichž nesplacené pohledávky vůči společnosti, která se má přeměnit, vznikly před zveřejněním první zprávy týkající se rozhodnutí o přeměně, požadovat od této společnosti zajištění odpovídající částce jejich pohledávek.

Spor v prvodním řízení a předběžné otázky

9

Společnost VALE Costruzioni Srl (společnost s ručením omezeným, založená podle italského práva, dále jen „společnost VALE Costruzioni“), založená aktem ze dne 27. září 2000, byla zapsána do obchodního rejstříku v Římě (Itálie) dne 16. listopadu 2000. Dne 3. února 2006 podala tato společnost návrh na výmaz z tohoto obchodního rejstříku a uvedla, že své sídlo hodlá přemístit do Mažarska a pokračovat tam v činnosti a současně ukončit svoji činnost v Itálii. Na základě tohoto návrhu úřad pověřený vedením rejstříku v Římě provedl výmaz této společnosti z rejstříku dne 13. února 2006. Jak vyplývá ze spisu, v rejstříku bylo pod názvem „Výmaz a přemístění sídla“ zaznamenáno, že „společnost se přestěhovala do Mažarska“.

10

Jednatel společnosti VALE Costruzioni a další fyzická osoba schválili dne 14. listopadu 2006 v Římě stanovy VALE Építési kft (společnosti s ručením omezeným, založené podle mažarského práva, dále jen „společnost VALE Építési“) za účelem jejího zápisu do mažarského obchodního rejstříku s tím, že se společnost prvodně založená v Itálii podle italského práva rozhodla přemístit své sídlo do Mažarska a vyvíjet činnost podle mažarského práva. Současně v souladu s mažarskou právní úpravou splatili základní kapitál požadovaný pro zápis do rejstříku.

11

Právní zástupce společnosti VALE Építési podal dne 19. ledna 2007 k Fűvárosi Bíróság (soud hlavního města Budapešti), fungujícímu jako cégbíróság (obchodní soud), návrh na zápis společnosti do rejstříku podle mažarského práva. V návrhu uvedl, že společnost VALE Costruzioni je právní předchůdkyní společnosti VALE Építési.

12

Fűvárosi Bíróság, rozhodující jako obchodní soud v prvním stupni, odmítl návrh na zápis do rejstříku. Fűvárosi ítéltábla (krajský odvolací soud v Budapešti), který rozhodoval o odvolání podaném společností VALE Építési, toto odmítavé rozhodnutí ve druhém stupni potvrdil. Tento soud měl za to, že podle mažarské právní úpravy obchodních společností nemůže společnost založená a zapsaná v Itálii přemístit své sídlo do Mažarska a do obchodního rejstříku ji nelze zapsat navrženým způsobem. Uvedl, že podle platných mažarských právních předpisů mohou být v obchodním rejstříku pouze údaje taxativně vyjmenované v § 24 až § 29 zákona ?. V z roku

2006, a že tedy není možné uvést jako právní předchůdkyni společnost, která není maarská.

13

Společnost VALE Építési podala kasační opravný prostředek k Legfelsőbb Bíróság (nejvyšší soud), kterým se domáhá toho, aby bylo zrušeno odmítavé usnesení a bylo nařízeno provést její zápis do obchodního rejstříku. Tvrdí, že napadené usnesení porušuje přímo použitelná ustanovení článků 49 SFEU a 54 SFEU.

14

V tomto ohledu uvádí, že toto usnesení pomíjí zásadní rozdíl mezi mezinárodním umístěním sídla společnosti bez změny použitelného vnitrostátního práva a mezinárodní přeměnou společnosti. Soudní dvůr přitom ve svém rozsudku ze dne 16. prosince 2008, Cartesio (C-210/06, Sb. rozh. s. I-9641), tento rozdíl jasně uznal.

15

Předkládající soud potvrdil závěry Fvárosi ítéltábla a uvádí, že umístění sídla společnosti založené podle práva jiného členského státu, v projednávaném případě podle práva Italské republiky, spojené s opětným založením společnosti podle maarského práva, a uvedení její italské předchůdkyně, jak žádá společnost VALE Építési, nelze v maarském právu považovat za přeměnu, jelikož se vnitrostátní ustanovení týkající se přeměny použijí pouze na vnitrostátní situace. Předkládající soud si nicméně klade otázku ohledně souladu takové právní úpravy se svobodou usazování a zdrazuje, že se projednávaná odlišuje od věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Cartesio, jelikož se v projednávaném případě jedná o umístění sídla společnosti spojené se změnou použitelného vnitrostátního práva a zachováním právní způsobilosti, tedy o přeshraniční přeměnu.

16

Za těchto podmínek se Legfelsőbb Bíróság rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předložené otázky:

„1)

Je hostitelský členský stát povinen řídit se články [49 SFEU a 54 SFEU] v případě, kdy společnost založená v jiném členském státě (státě původu) umístí své sídlo do hostitelského členského státu a současně za tímto účelem zajistí svůj výmaz z obchodního rejstříku v členském státě původu, vlastníci společnosti schválí zakládající akt vyhotovený podle práva hostitelského členského státu a společnost podá návrh na zápis do obchodního rejstříku hostitelského členského státu v souladu s právem tohoto státu?

2)

Je v případě kladné odpovědi na první otázku třeba vykládat články [49 SFEU a 54 SFEU] v tom smyslu, že brání právní úpravě nebo praxi (hostitelského) členského státu, která upírá společnosti legálně založené podle práva jiného členského státu (původu) právo přemístit své sídlo do hostitelského členského státu a tam pokračovat v činnosti podle práva tohoto státu?

3)

Je pro úřely odpovědi na druhou otázku relevantní důvod, z jakého hostitelský řecký stát odmítne zápis společnosti do obchodního rejstříku? Konkrétně:

—
že v aktu, kterým se společnost zakládá, vydaném v hostitelském řeckém státě, společnost uvede jako svou právní předchůdkyni společnost založenou v řeckém státě původu, jež byla vymazána z obchodního rejstříku tohoto státu, a navrhne, aby byla tato společnost jako její právní předchůdkyně uvedena v obchodním rejstříku hostitelského řeckého státu, jakož i

—
je v případě mezinárodní přeměny uvnitř Společenství pro úřely rozhodnutí hostitelského řeckého státu o návrhu na zápis společnosti do obchodního rejstříku hostitelský řecký stát povinen zohlednit akt, jímž řecký stát původu zaznamenal do svého obchodního rejstříku skutečnost, že došlo ke změně sídla, a pokud ano, do jaké míry?

4)

Je hostitelský řecký stát oprávněn přezkoumat v souladu s ustanoveními svého vnitrostátního práva, která upravují vnitrostátní přeměny společností, návrh na zápis do obchodního rejstříku podaný v tomto státě společností, jež uskutečňuje mezinárodní přeměnu uvnitř Společenství, a tedy požadovat, aby tato společnost splnila veškeré podmínky, které stanoví vnitrostátní právo hostitelského řeckého státu pro vnitrostátní přeměny (například vypracování návrhu zahajovací rozvahy inventurního soupisu požatévního majetku), nebo je naopak povinen na základě článků [49 SFEU a 54 SFEU] rozlišovat mezi mezinárodními přeměnami uvnitř Společenství a vnitrostátními přeměnami, a pokud ano, do jaké míry?“

K předložným otázkám

K přípustnosti

17

Vláda Spojeného království zpochybňuje přípustnost předkládacího rozhodnutí jako celku a tvrdí, že předložné otázky jsou hypotetické povahy. Tyto otázky se podle jejího názoru týkají případu přeshraniční přeměny, zatímco na základě takových skutečností, jaké vyplývají z předkládacího rozhodnutí, je třeba dojít k závěru, že dotčená operace takové přeshraniční přeměny neodpovídá. Kontrolní úřad ESVO má za to, že třetí a čtvrtá otázka je nepřípustná, jelikož právní rámec nebyl dostatečně podrobně vysvětlen na to, aby mohl Soudní dvůr na tyto otázky užitečně odpovědět.

18

Pro úřely přezkoumání přípustnosti předkládacího rozhodnutí jako celku a třetí a čtvrté otázky je třeba připomenout ustálenou judikaturu, podle níž se na otázky týkající se výkladu práva Unie položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ovládat, vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí ze strany Soudního dvora rozhodnout o žádosti podané vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmetu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém, nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 22. června 2010, Melki a

Abdeli, C-188/10 a C-189/10, Sb. rozh. s. I-5667, bod 27, jakož i citovaná judikatura).

19

V projednávaném případě se přitom položené otázky týkají výkladu článků 49 SFEU a 54 SFEU ve skutečném sporu, jehož předmětem je zápis společnosti VALE Építési do obchodního rejstříku. Mimoto se kvalifikace operace, o kterou se jedná ve sporu v původním řízení, jako přeshraniční přeměny společnosti, kterou provedl předkládající soud, nezdá irelevantní, jelikož ze spisu vyplývá, že úřad pověřený vedením obchodního rejstříku v řízení provedl výmaz společnosti VALE Costruzioni z rejstříku a pod názvem „Výmaz a přemístění sídla“ v něm zaznamenal, že „společnost se přestěhovala do Maarska“.

20

Z téhož důvodu nepřísluší Soudnímu dvoru, s ohledem na jasnou dělbu činností mezi ním a vnitrostátními soudy, aby došel k závěru o zániku společnosti VALE Costruzioni z důvodu jejího výmazu z obchodního rejstříku v řízení. Za těchto podmínek nelze požadovaný výklad považovat za výklad, který nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení.

21

Konečně předkládající rozhodnutí dostatečně popisuje skutkové okolnosti původního řízení, jakož i relevantní vnitrostátní právní úpravu, a umožňuje tak Soudnímu dvoru, aby pochopil smysl a rozsah předběžných otázek a mohl na ně užitečně odpovědět.

22

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je proto třeba považovat za přípustnou.

K věci samé

Ke dvěma prvním otázkám

23

Podstatou těchto dvou prvních otázek předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda musí být články 49 SFEU a 54 SFEU vykládány tak, že brání vnitrostátní právní úpravě, která aťkoli stanoví možnost, aby se společnosti založené podle vnitrostátního práva přeměnily, neumožňuje přeměnu společnosti založené podle práva jiného členského státu na společnost podle vnitrostátního práva prostřednictvím založení této poslední uvedené společnosti.

– K rozsahu působnosti článků 49 SFEU a 54 SFEU

24

Co se týče otázky, zda taková právní úprava spadá do rozsahu působnosti článků 49 SFEU a 54 SFEU, je třeba připomenout, že Soudní dvůr v bodě 19 rozsudku ze dne 13. prosince 2005, SEVIC Systems (C-411/03, Sb. rozh. s. I-10805), rozhodl, že přeměny společností patří v zásadě k hospodářským činnostem, u nichž jsou členské státy povinny respektovat svobodu usazování.

25

Maarská a německá vláda a Irsko, jakož i vláda Spojeného království přitom tvrdí, že na takovou právní úpravu se články 49 SFEU a 54 SFEU nevztahují, jelikož na rozdíl od přeshraniční fúze, o

jakou se jednalo ve výše uvedeném rozsudku SEVIC Systems, vede přeshraniční přeměna k založení společnosti v hostitelském členském státě.

26

Tuto argumentaci není možné přijmout.

27

Je zřejmé pravda, jak uvádí ustálená judikatura, že společnost vytvořená podle vnitrostátního právního řádu existuje pouze prostřednictvím vnitrostátní právní úpravy, která upravuje její založení a fungování (viz rozsudek ze dne 27. září 1988, Daily Mail and General Trust, 81/87, Recueil, s. 5483, bod 19, a výše uvedený rozsudek Cartesio, bod 104).

28

Stejně tak je v souladu s článkem 54 SFEU nesporné, že neexistuje-li v unijním právu jednotná definice společností oprávněných k využití práva na usazování v závislosti na jednotném hraničním urgovateli, který by urgovoval vnitrostátní právo použitelné na společnosti, je otázka, zda se článek 49 SFEU použije na společnost, která se dovolává základní svobody zakotvené v tomto článku, především otázkou, která za současného stavu práva Unie může být zodpovězena pouze na základě příslušného vnitrostátního práva (rozsudek ze dne 29. listopadu 2011, National Grid Indus, C-371/10, Sb. rozh. s. I-12273, bod 26 a citovaná judikatura).

29

Konečně, členský stát má nesporně možnost volby při definování jak vazby, která je vyžadována od společnosti k tomu, aby mohla být považována za společnost založenou podle jeho vnitrostátního práva, která může z tohoto titulu využít práva na usazování, tak vazby vyžadované pro pozdější zachování tohoto postavení (výše uvedené rozsudky Cartesio, bod 110, a National Grid Indus, bod 27).

30

V souladu s informacemi, které vyplývají z této ustálené judikatury, je třeba uvést, že případná povinnost podle článků 49 SFEU a 54 SFEU umožnit přeshraniční přeměnu nebrání tomu, aby měl hostitelský členský stát možnost volby, zmíněnou v předcházejícím bodě tohoto rozsudku, ani tomu, aby stanovil pravidla pro založení a fungování společnosti, která vznikne přeshraniční přeměnou.

31

Jak totiž vyplývá z judikatury připomenuté v bodě 25 tohoto rozsudku, taková společnost se nutně řídí pouze vnitrostátním právem hostitelského členského státu, které upravuje požadované vazby, jakož i její založení a fungování.

32

Je tak zřejmé, že výraz „pokud to jeho právní předpisy dovolují“, který se nachází na konci bodu 112 výše uvedeného rozsudku Cartesio, nelze chápat tak, že se právní předpisy hostitelského členského státu týkající se přeměny společností mají bez dalšího vyhnout pravidlům Smlouvy o FEU týkajícím se svobody usazování, ale tak, že odráží jednoduchou myšlenku, že společnost vytvořená podle vnitrostátního právního řádu existuje pouze prostřednictvím vnitrostátní právní úpravy, která tedy „dovoluje“ založení společnosti, pokud jsou splněny všechny podmínky

požadované v této souvislosti.

33

S ohledem na výše uvedené je třeba dojít k závěru, že vnitrostátní právní úprava, která aťkoli stanoví možnost, aby se společnosti založené podle vnitrostátního práva přeměnily, neumožňuje přeměnu společnosti založené podle práva jiného členského státu, spadá do rozsahu působnosti článků 49 SFEU a 54 SFEU.

– K existenci omezení svobody usazování a jeho případnému odvodnění

34

Co se týče existence omezení svobody usazování, je třeba připomenout, že pojem „usazení“ ve smyslu ustanovení Smlouvy o svobodě usazování zahrnuje účinný výkon hospodářské činnosti prostřednictvím stále provozovny v hostitelském členském státě po neurčitou dobu. Předpokládá tedy skutečné usazení dotyčné společnosti a její výkon skutečné hospodářské činnosti v tomto státě (rozsudek ze dne 12. září 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, Sb. rozh. s. I-7995, bod 54, jakož i citovaná judikatura).

35

V projednávaném případě nebyly v rámci řízení před Soudním dvorem zjištěny skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se činnosti společnosti VALE Épitési omezují na Itálii a že se tato společnost nezamýšlí v Maďarsku usadit skutečně, což by však měl ověřit předkládající soud.

36

Je třeba dojít k závěru, že jelikož vnitrostátní právní úprava, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, umožňuje pouze přeměnu společnosti, která již má sídlo v dotyčném členském státě, zavádí uvedená právní úprava rozdílné zacházení se společnostmi podle vnitrostátní nebo přeshraniční povahy přeměny, což může společnost se sídlem v jiných členských státech odrazovat od výkonu svobody usazování zakotvené ve Smlouvě, a tedy představovat omezení ve smyslu článků 49 SFEU a 54 SFEU (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek SEVIC Systems, body 22 a 23).

37

Pokud jde o případné odvodnění dotčeného omezení, je pravda, že Soudní dvůr v bodě 27 výše uvedeného rozsudku SEVIC Systems uznal, že přeshraniční fúze vyvolávají specifické problémy, což platí rovněž pro přeshraniční přeměny. Takové přeměny totiž předpokládají postupné uplatnění dvou vnitrostátních práv.

38

Především je třeba konstatovat, že rozdílné zacházení v závislosti na tom, zda se jedná o vnitrostátní nebo přeshraniční přeměnu, nelze odvodnit absencí sekundárních právních pravidel Unie. Je totiž třeba připomenout, že i když jsou taková pravidla zajisté užitečná k usnadnění přeshraničních přeměn, nelze jejich existenci povýšit na podmínku pro výkon svobody usazování zakotvené v článcích 49 SFEU a 54 SFEU (co se týče přeshraničních fúzí, viz výše uvedený rozsudek SEVIC Systems, bod 26).

39

Co se týče odvodnění náležitými důvody obecného zájmu, jako je ochrana zájmů veřejnosti, menšinových společností a zaměstnanců, jakož i zachování účinnosti daňových kontrol a poctivosti obchodních transakcí, je nesporné, že takové důvody mohou odvodnit opatření omezující svobodu usazování za podmínky, že takové omezující opatření je zpravidla zaručit uskutečnění sledovaných cílů a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení těchto cílů nezbytné (viz výše uvedený rozsudek SEVIC Systems, body 28 a 29).

40

V projednávaném případě přitom takové odvodnění chybí. Maarské právo totiž obecně odepírá přeshraniční přeměny, a v důsledku tím brání uskutečnění takových operací, i pokud zájmy uvedené v předcházejícím bodě nejsou ohroženy. Takové pravidlo v každém případě překračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení cílů sledujících ochranu uvedených zájmů (co se týče přeshraničních fúzí, viz výše uvedený rozsudek SEVIC Systems, bod 30).

41

Za těchto podmínek je třeba odpovědět na první dvě otázky v tom smyslu, že články 49 SFEU a 54 SFEU musí být vykládány tak, že brání vnitrostátní právní úpravě, která aťkoli stanoví možnost, aby se společnosti založené podle vnitrostátního práva přeměnily, obecně neumožňuje přeměnu společnosti založené podle práva jiného členského státu na společnost podle vnitrostátního práva prostřednictvím založení této poslední uvedené společnosti.

Ke třetí a čtvrté otázce

42

Podstatou třetí a čtvrté otázky předkládacího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je to, zda musí být články 49 SFEU a 54 SFEU vykládány v kontextu přeshraniční přeměny tak, že hostitelský členský stát je oprávněn určit rozhodné vnitrostátní právo, které se na takovou operaci použije, a uplatnit tak ustanovení svého vnitrostátního práva týkající vnitrostátních přeměn, která upravují založení a fungování společnosti, jakými jsou požadavky související s vypracováním zahajovací rozvahy a inventurního soupisu majetku. Konkrétně se předkládací soud táže, zda hostitelský členský stát může v případě přeshraniční přeměny odmítnout zapsat údaj „právní předchůdkyn“, přičemž takový údaj lze v obchodním rejstříku uvést v případě vnitrostátních přeměn, a pokud ano, v jaké míře je povinen při zápisu společnosti zohlednit dokumenty pocházející od orgánů členského státu původu.

43

V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že jelikož sekundární unijní právo v současném stavu nestanoví zvláštní pravidla upravující přeshraniční přeměny, mohou se ustanovení, která umožňují provedení takové operace, nacházet pouze ve vnitrostátním právu, a to v právu členského státu původu, kterému podléhá společnost, která se chce přeměnit, a v právu hostitelského členského státu, kterému bude podléhat společnost, která vznikne z této přeměny.

44

Provedení přeshraniční přeměny totiž vyžaduje, jak vyplývá z bodu 37 tohoto rozsudku, postupné uplatnění dvou vnitrostátních práv na tuto právní operaci.

45

Zadruhé, i když nelze z článků 49 SFEU a 54 SFEU vyvodit konkrétní pravidla, jež by mohla nahradit vnitrostátní předpisy, není možné, aby uplatnění vnitrostátních ustanovení nepodléhalo přezkumu z hlediska uvedených článků.

46

Jak vyplývá z odpovědi na první dvě otázky, články 49 SFEU a 54 SFEU totiž ukládají členskému státu, který stanoví možnost, aby se společnosti založené podle vnitrostátního práva přeměnily, přiznat tutéž možnost společnostem, které podléhají právu jiného členského státu a které se chtějí přeměnit na společnost založenou podle vnitrostátního práva prvního členského státu.

47

Při použití vnitrostátních právních ustanovení musí být dodržena tato povinnost podle článků 49 SFEU a 54 SFEU.

48

V tomto ohledu je třeba připomenout, že v mnoha oblastech je ustálenou judikaturou, že v případě neexistence unijní právní úpravy v dané oblasti přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu upravit podmínky k zajištění ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, za předpokladu, že tyto podmínky nejsou méně příznivé než ty, které se týkají obdobných situací na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), a že v praxi neznemožují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právním řádem (zásada efektivity) (v tomto smyslu ohledně vydání bezdůvodného obohacení viz rozsudek ze dne 22. října 1998, IN. CO. GE.'90 a další, C-10/97 až C-22/97, Recueil, s. I-6307, bod 25; ohledně správního práva viz rozsudek ze dne 7. července 2007, van der Weerd a další, C-222/05 až C-225/05, Sb. rozh. s. I-4233, bod 28; ohledně mimosmluvní odpovědnosti členského státu viz rozsudek ze dne 24. března 2009, Danske Slagterier, C-445/06, Sb. rozh. s. I-2119, bod 31, a ohledně požadavku osvobodění pro účely daňového zvýhodnění viz rozsudek ze dne 30. června 2011, Meilicke a další, C-262/09, Sb. rozh. s. I-5669, bod 55 a citovaná judikatura).

49

Je třeba však konstatovat, že logika použitá v této judikatuře platí rovněž v právním kontextu věci v předvodním řízení. Stejně jako v této judikatuře má totiž jednotlivec právo přiznané právním řádem Unie, v projednávaném případě právo provést přeshraniční přeměnu, jehož provedení při neexistenci pravidel Unie závisí na uplatnění vnitrostátního práva.

50

V tomto ohledu je třeba uvést, že určení použitelného vnitrostátního práva umožňujícího provedení přeshraniční přeměny, které provádí hostitelský členský stát, nemůže samo o sobě zpochybnit dodržování povinností vyplývajících z článků 49 SFEU a 54 SFEU.

51

Je totiž nesporné, že přeshraniční přeměna vede v hostitelském členském státě k založení společnosti podle práva tohoto členského státu. Společnost vytvořená podle vnitrostátního právního řádu přitom existuje pouze prostřednictvím vnitrostátní právní úpravy, která upravuje její založení a fungování (viz výše uvedené rozsudky Daily Mail and General Trust, bod 19, a Cartesio, bod 104).

52

V projednávané věci tudíž nelze napadnout to, že Maarsko uplatnilo ustanovení svého vnitrostátního práva týkající vnitrostátních přeměn, která upravují založení a fungování společnosti, jakými jsou požadavky související s vypracováním zahajovací rozvahy a inventurního soupisu majetku.

53

Zatřetí, s ohledem na otázky předkládajícího soudu týkající se provedení operace, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, je třeba jasně formulovat povinnosti vyplývající ze zásad rovnocennosti a efektivity, které vymezují uplatnění vnitrostátního práva.

54

Zprvé, co se týče zásady rovnocennosti, je třeba uvést, že podle této zásady není řecký stát povinen zacházet s přeshraničními operacemi příznivěji než s vnitrostátními operacemi. Tato zásada pouze znamená, že podmínky vnitrostátního práva směřující k zajištění ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, nemohou být méně příznivé než ty, které se týkají obdobných situací na základě vnitrostátního práva.

55

Pokud tedy právní úprava řeckého státu v rámci vnitrostátní přeměny vyžaduje striktní právní a hospodářskou kontinuitu mezi předchůdkyní společnosti, která požádala o přeměnu, a nástupnickou společností po přeměně, lze takový požadavek rovněž uložit v rámci přeshraniční přeměny.

56

Odmítnutí orgánů řeckého státu při přeshraniční přeměně uvést do obchodního rejstříku společnost řeckého státu původu jako „právní předchůdkyni“ přeměněné společnosti, není tudíž slučitelné se zásadou rovnocennosti, pokud se v případě vnitrostátních přeměn při zápisu takový údaj o předchůdkyni společnosti zapisuje. V této souvislosti je třeba uvést, že údaj „právní předchůdkyně“ uvedený v obchodním rejstříku je bez ohledu na to, zda se jedná o vnitrostátní nebo přeshraniční přeměnu, užitečný zejména pro informování veřejnosti o přeměněné společnosti. Maarská vláda ani neuvedla žádný důvod, který by odůvodňoval skutečnost, že je takový údaj vyhrazen pro vnitrostátní přeměny.

57

Odmítnutí uvést v maarském obchodním rejstříku společnost VALE Construzioni jako „právní předchůdkyni“ je tedy neslučitelné se zásadou rovnocennosti.

58

Zadruhé, pokud jde o zásadu efektivit, v projednávané věci vzniká otázka, jaký význam má hostitelský italský stát priznat v rámci řízení o zápisu společnosti do obchodního rejstříku dokumentem pocházejícím od orgánů italského státu původu. V kontextu sporu v původním řízení se tato otázka vztahuje k přezkumu, který musí provést maarské orgány, zda se společnost VALE Construzioni vyvázala z italského práva v souladu s podmínkami, které stanoví toto právo a přitom si zachovala svoji právní subjektivitu, která jí tak umožní přeměnit se na společnost podle maarského práva.

59

Akoli tento přezkum představuje nutnou vazbu mezi zápisem v italském státu původu a zápisem v hostitelském italském státu, nic to nemění na tom, že v případě neexistence právních pravidel Unie je zápis v hostitelském italském státu upraven právem tohoto státu, které tak v zásadě rovněž stanoví důkazy, které musí společnost žádající o svoji přeměnu předložit a které osvědčí, že podmínky služitelné s unijním právem a požadované italským státem původu v této souvislosti jsou splněny.

60

Praxe orgánů hostitelského italského státu spoívající v obecném odmítnutí zohlednit při zápisu dokumenty pocházející od orgánů italského státu původu přitom může společnost, která žádá o svoji přeměnu, znemožnit, aby prokázala, že skutečně jednala v souladu s požadavky italského státu původu, a tak ohrozit provedení přeshraniční přeměny, kterou tato společnost zahájila.

61

Z toho vyplývá, že orgány hostitelského italského státu mají při přezkumu žádosti o zápis společnosti do obchodního rejstříku na základě zásady efektivit povinnost náležitě zohlednit dokumenty pocházející od orgánů italského státu původu, které osvědčí, že tato společnost skutečně jednala v souladu s podmínkami tohoto státu, pokud jsou v souladu s unijním právem.

62

S ohledem na výše uvedené je třeba odpovědět na třetí a čtvrtou otázku v tom smyslu, že články 49 SFEU a 54 SFEU musí být vykládány v kontextu přeshraniční přeměny společnosti tak, že hostitelský italský stát je oprávněn uplatnit rozhodné vnitrostátní právo, které se na takovou operaci použije, a uplatnit tak ustanovení svého vnitrostátního práva týkající vnitrostátních přeměn, která upravují založení a fungování společnosti, jakými jsou požadavky související s vypracováním zahajovací rozvahy a inventurního soupisu majetku. Zásady rovnocennosti a efektivit nicméně brání tomu, aby italský stát

—

odmítl při přeshraničních přeměnách zapsat do obchodního rejstříku společnost, která požádala o přeměnu, jakožto „právní předchůdkyni“, pokud se v případě vnitrostátních přeměn takový údaj o předchůdkyni společnosti zapisuje, a

—

odmítl při zápisu společnosti do obchodního rejstříku náležitě zohlednit dokumenty pocházející od orgánů italského státu původu.

Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1)

Články 49 SFEU a 54 SFEU musí být vykládány tak, že brání vnitrostátní právní úpravě, která aťkoli stanoví možnost, aby se společnosti založené podle vnitrostátního práva přeměnily, obecně neumožňuje přeměnu společnosti založené podle práva jiného členského státu na společnost podle vnitrostátního práva prostřednictvím založení této poslední uvedené společnosti.

2)

Články 49 SFEU a 54 SFEU musí být vykládány v kontextu přeshraniční přeměny společnosti tak, že hostitelský členský stát je oprávněn určit rozhodné vnitrostátní právo, které se na takovou operaci použije, a uplatnit tak ustanovení svého vnitrostátního práva týkající vnitrostátních přeměn, která upravují založení a fungování společnosti, jakými jsou požadavky související s vypracováním zahajovací rozvahy a inventurního soupisu majetku. Zásady rovnocennosti a efektivity nicméně brání tomu, aby členský stát

—

odmítl při přeshraničních přeměnách zapsat do obchodního rejstříku společnost, která požádala o přeměnu, jakožto „právní předchůdkyni“, pokud se v případě vnitrostátních přeměn takový údaj o předchůdkyni společnosti zapisuje, a

—

odmítl při zápisu společnosti do obchodního rejstříku náležitě zohlednit dokumenty pocházející od orgánů členského státu povodu.

Podpisy.

(*1) Jednací jazyk: maďarština.